

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. C.**, narozený dne x
státní příslušností x
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2022 č. j. KRPA-338291-40/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 50 dnů ode dne vydání rozhodnutí.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný je povinen vážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím než přistoupí k zajištění, k zajištění lze přistoupit pouze tehdy, pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečná. Uvedl, že disponuje dostatečným finančním obnosem ve výši 7 000 EUR. Konstatoval, že jeho manželce je vyhrožováno smrtí, protože její rodina nesouhlasí s tím, že uzavřela manželství. Poukázal na to, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, přičemž pokud správní orgán bez rozumného důvodu nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě, tak přestává být zajištění oprávněné. Měl za to, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Z rozhodnutí také není zřejmé, jaké úvahy vedly žalovaného k závěru, že bude možné realizovat vyhoštění ve lhůtě 50 dnů. Konstatoval, že fakticky je důvodem zajištění pouze to, že se nacházel na území České republiky nelegálně, nepáchal zde však žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, a tak není prokázáno, že by nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí jasně definoval, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření, kdy po zhodnocení dosavadního chování žalobce měl za to, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-338291-1/ČJ-2022-000022 ze dne 19. 10. 2022, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-338291-1/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 19. 10. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-338291-40/ČJ-2022-000022-MIG ze dne 22. 11. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 10. 2022 byl na oddělení cizinecké policie z Migračního centra v Holešově eskortován cizinec, který svou totožnost prokázal tureckým cestovním dokladem - pasem č. x. Cizinec byl ztotožněn jako: M. C., nar. X, st. přísl. TUR, doklad: X. Cizinec byl prvotně omezen na osobní svobodu dne 18. 10. 2022 v 19:00 hod. v obci Velké Karlovice, č. p. 562. U cizince byl nalezen další cestovní doklad, jehož platnost vypršela dne 06. 02. 2017, jednalo se o syrský cestovní pas č. x. Identita v tomto dokladu je uvedena jako: H. A. M., nar. x.
8. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 19. 10. 2022 č. j. KRPA-338291-45/ČJ-2022-000022-MIG zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na dobu 50 dnů. V průběhu zajištění žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, a proto byl zajištěn jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Z uvedeného důvodu žalovaný zajištění žalobce podle ust. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončil. Žalobce však následně dne 31. 10. 2022 vzal žádost o udělení azylu zpět, čímž následně ztratil postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

9. Dne 20. 10. 2022 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie, kdy byla stanovena doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 2 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 10. 2022 včasné odvolání, které bylo postoupeno dne 14. 11. 2022 nadřízenému správnímu orgánu.
10. Žalobce při podání vysvětlení dne 19. 10. 2022 správnímu orgánu sdělil, že se narodil v Damašku v Sýrii dne 24. 4. 1976, v Turecku si následně změnil jméno. Letecky vycestoval do Srbska, do schengenského prostoru vstoupil dne 17. 10. 2022 v Maďarsku, kde s krajany překročil v lese státní hranici, přešel plot a následně nastoupil do dodávky převaděče. Měl v úmyslu cestovat dále do Belgie a Velké Británie. Žalobce svůj pobyt nikde nehlásil, neměl žádné ubytování a disponoval 7000 eur.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
13. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
14. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložením neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
15. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
16. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce zbavit osobní svobody. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návratová směrnice“) ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU. Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že jednou z podmínek

zákonnosti zajištění je existence reálného předpokladu vyhoštění. Každé zajištění cizince musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění správního vyhoštění žalobce. Zajištění nemůže obstát, pokud tento účel nebude reálně možné naplnit ve stanovené době trvání zajištění.

17. Reálný předpoklad vyhoštění chybí také tehdy, pokud v případě cizince existují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákon o pobytu cizinců. Podle odst. 1 tohoto ustanovení vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že by mu po návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo skutečné nebezpečí. V souladu s odst. 2 se za skutečné nebezpečí považuje navrácení v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
18. Otázkou existence důvodů znemožňujících vycestování se žalovaný musí zabývat hlavně v řízení o správním vyhoštění cizince. Za tímto účelem má povinnost si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Judikatura ovšem dovodila, že žalovaný má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění i v řízení o zajištění cizince, pokud jsou jí tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy, nebo pokud před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Povinnost vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra neplatí bezpodmínečně, ale pouze pokud je z okolností případu zřejmé, že by překážky vyhoštění mohly existovat. V každém případě má však žalovaný povinnost předběžně posoudit případné překážky vyhoštění a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné.
19. Těmto požadavkům žalovaný ve svém rozhodnutí dostal. V odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu k uskutečnitelnosti vyhoštění na str. 6 sdělil, že mu je z běžné praxe známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace vyhoštění, kdy následně uvádí, že neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala realizaci správního vyhoštění, což je podloženo materiály obsaženými ve správním spise. Vyjádřil se také ke skutečnostem, které tvrdil žalobce v rámci podání vysvětlení, a to i přesto, že žalobce sám uvedl, že mu žádné nebezpečí v zemi původu nehrozí a má se kam vrátit. Soud s takovýmto posouzením souhlasí a v detailech na něj odkazuje.
20. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak

zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Asz 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

21. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c ani, že by rozhodnutí bylo paušalizované a nedostatečně individualizované.
22. Žalovaný dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na to, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nemá zde stálou hlášenou adresu a chce vycestovat do Belgie nebo Velké Británie. V dané věci je z uvedených důvodů vysoké riziko, že se žalobce bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá neoprávněně, že porušil zákony České republiky a je osobou, na kterou je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním žalobce nenabídl, přestože má v dispozici značný finanční obnos hotovosti. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce již dříve nectil právní předpisy České republiky. Obdobné žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobci uložení zvláštního opatření za účelem vycestování není účelné, neboť cizinec nemá žádné místo hlášeného pobytu a rovněž nemá na „území žádné vazby, u kterých by mohl toto opatření plnit.“
23. Je tedy zjevné, že žalovaný při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců vycházel z konkrétních okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval, a zároveň z jeho předchozího jednání bylo zřejmé, že by nerespektoval

uložené povinnosti, neboť již porušoval zákony smluvních států Evropské unie, když nelegálně překročil hranici a cestoval po území bez platného povolení.

24. Z daného je zřejmé, že žalovaný situaci žalobce posoudil komplexně s ohledem na jednotlivé skutečnosti případu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 - 18). Skutkové okolnosti případu pak posoudil zcela individualizovaně, bez jakékoli známky paušalizace. Námitka je nedůvodná.
25. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*
26. Soud předně uvádí, že poukazuje-li žalobce na to, že je nutné, aby správní orgán postupoval aktivně a činil kroky směřující ke správnímu vyhoštění cizince, jinak není další prodlužování cizince oprávněné, pak v dané věci se sice jedná již o třetí zajištění žalobce v pořadí, nicméně tato situace vznikla na základě úkonů žalobce, kdy poprvé byl zajištěn cizineckou policií, poté byl z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přezajištěn podle zákona o azylu a po následném zpětvzetí žádosti o azyl byl opětovně zajištěn napadeným rozhodnutím. Důvodem vydání dalších rozhodnutí tak nebyly nedostatečné kroky činěné v rámci přípravy správního vyhoštění. Ze správního spisu nevyplývá ochota žalobce vycestovat zpět do země původu, proto apel na urychlení vyhoštění zní velmi nepřesvědčivě.
27. Žalovaný k délce zajištění žalobce v délce 50 dnů uvedl, že bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Poukázal na rozhodnutí ze dne 20. 10. 2022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na dva roky. Jelikož proti tomuto rozdrnutí podal žalobce odvolání, nebylo dle žalovaného správní vyhoštění možné do dne vydání napadeného rozhodnutí realizovat. Toto odvolání bylo dne 14. 11. 2022 postoupeno nadřízenému správnímu orgánu. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že tento orgán má na vydání rozhodnutí 30 dnů, ke kterým je možné případně připočítat dalších 30 dnů. Jelikož do dne vydání rozhodnutí zde nebylo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, nebylo možné správní vyhoštění provést z důvodu této objektivní překážky. Žalovaný dále uvedl, že jakmile bude toto pravomocné rozhodnutí k dispozici, bude překážka realizace správního vyhoštění prolomena a bude možné zajistit veškeré náležitosti k realizaci správního vyhoštění a po vyřízení nezbytných prostředků k přepravě žalobce bude správní vyhoštění realizováno. Dle žalovaného zde existuje reálný předpoklad realizace správního vyhoštění, a to ve stanovené době zajištění, realizace správního vyhoštění je možná.
28. Z uvedeného je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky zajištění 50 dní především ze skutečnosti, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění. Žalovaný se zabýval tím, jaký lze

očekávat následný vývoj, pokud se týká rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedl, že v době rozhodování (22. 11. 2022) bylo žalobci sice již správní vyhoštění uloženo (20. 10. 2022), nicméně mu nebylo známo, že by toto rozhodnutí bylo ke dni rozhodnutí pravomocné, kdy žalovaný rovněž ve svém odůvodnění zmínil, že nadřízenému orgánu bylo odvolání žalobce postoupeno dne 14. 11. 2022, tedy sedm dní před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž uvedl, že nadřízený orgán má na rozhodnutí o odvolání 30 (60) dní. Žalovaný vycházel z toho, že realizace správního vyhoštění bude na základě rozhodnutí o něm možná, nicméně je třeba vyčkat na právní moc tohoto rozhodnutí a teprve poté bude možné činit další příslušné kroky.

29. Z obsahu správního spisu plyne, že rozhodnutí o potvrzení rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno téhož dne jako napadené rozhodnutí o zajištění, tedy 22. 11. 2022, nicméně tato informace byla dle spisu žalovanému doručena dne 7. 12. 2022. Ke dni rozhodování žalovaný dle svého odůvodnění informaci o potvrzení rozhodnutí zjevně nedisponoval. Úvahu o délce řízení o odvolání proti vyhoštění lze vnímat jako *šablonovitou*, avšak soud má za to, že jinak ani postupovat nelze. Vždy zde bude pouze předpoklad délky řízení. Soud neshledal pochybení v tom, pokud se žalovaný ve svém odůvodnění zabýval objektivní překážkou možného správního vyhoštění, tj. nepravomocným rozhodnutím o něm.
30. Soud dále uvádí, že žalovaný do svého odůvodnění nezařadil žádnou úvahu o tom, jaké očekává další potřebné kroky, které budou konkrétně číněny v rámci přípravy realizace správního vyhoštění. K tomu lze poukázat na rozhodnutí **Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č. j. 50 A 5/2015 – 26 ze dne 16. 1. 2015, ve kterém shrnul, že:** *„Nejvyšší správní soud soustavně judikuje, že správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést. Dále lze – dle Nejvyššího správního soudu - nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“*
31. V tomto ohledu je odůvodnění žalovaného poměrně stručné, neboť toliko konstatuje přiměřenost s ohledem na uložené vyhoštění, kdy bylo přitom namístě, aby rozvedl podrobně jednotlivé další kroky. Soud přitom nepřehlédl, že rozhodnutí o prvním zajištění žalobce ze dne 19. 10. 2022 takové závěry obsahuje, kdy právě s odkazem na nutnou dobu k zajištění potřebných správním orgánem vyjmenovaných záležitostí byla tehdy zvolena doba zajištění v délce 50 dní. Soud má nicméně přesto za to, že byt mohlo být odůvodnění žalovaného rozhodně podrobnější, nezpůsobují tyto nedostatky samy o sobě nezákonnost rozhodnutí, žalovaný vydával své rozhodnutí o zajištění v době před právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, proto se primárně zaměřil na objektivní překážku v podobě absence právní moci tohoto rozhodnutí a očekávaný další časový vývoj ohledně tohoto rozhodnutí. Doba zajištění žalobce v délce trvání 50 dnů je tak dle závěru soudu přiměřená.
32. Žalovaný v daném řízení postupoval svědomitě, aktivně, když ověřoval stav žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a stav řízení o vyhoštění. V daném případě je tedy zcela oprávněný postup žalovaného, který stanovil dobu trvání zajištění s ohledem na další nezbytné procesní úkony a dobu, která je potřeba k samotné realizaci správního vyhoštění.
33. Žalobce dále namítal, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nestačí pouze hrozící správní

vyhoštění či skutečnost, že na území ČR vstoupil bez platného cestovního dokladu a bez platného víza a nedisponuje finančními prostředky, musí být konkrétně odůvodněno, v čem spočívá nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

34. K tomu soud poukazuje na závěry NSS přijaté v rozsudku ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015 - 52, č. 3429/2016 Sb. NSS: „*Deklaroval-li stěžovatel svůj záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU do Švédska, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU, vyvolal důvodné podezření, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [srov. také § 124 odst. 1 písm. b) ve znění účinném od 18. 12. 2015, který nyní výslovně uvádí vyjádření úmyslu neopustit území jako příklad nebezpečí maření správního vyhoštění, přičemž s ohledem na shora uvedené je třeba „územím“ rozumět území celé EU].*“ K těmto otázkám též viz rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2021 č.j. 4 Azs 410/2020-4. V rozsudku ze dne 17. 12. 2021 č.j. 8 Azs 49/2021-37 NSS uvedl: „*Důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, existuje podle ustálené judikatury mimo jiné tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU, aniž byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU (rozsudky NSS z 8. 4. 2016, čj. 8 Azs 171/2015 - 52, č. 3429/2016 Sb. NSS, bod 33, z 27. 3. 2019, čj. 6 Azs 25/2019 - 23, bod 16, z 16. 5. 2019, čj. 10 Azs 48/2019 - 33, body 12 a 13, nebo z 6. 11. 2019, čj. 8 Azs 185/2019 - 36, body 15 a 16). Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod se od této judikatury odchýlit, a proto vychází ze závěrů uvedených v citovaných rozsudcích.*“ Žalobcem odkazovaná judikatura tak není v dané věci přílehlavá.
35. Žalovaný i v nyní posuzovaném případě vycházel především ze zjištění, že žalobce neoprávněně překročil schengenskou hranici, pobýval v schengenském prostoru bez cestovního pasu a bez povolení k pobytu, územím České republiky, k níž neměl žádné ekonomické nebo sociální vazby, pouze projížděl, přičemž jeho skutečným záměrem bylo pokračovat v cestě do Velké Británie (popř. do jiných států), tento svůj záměr pokračovat do přitom žalobce opakovaně deklaroval při provedeném výslechu, přičemž uvedl, že v České republice zůstat nechce a nechce se také vrátit do vlasti. Dle žalovaného tyto okolnosti potvrzovaly obavu, že žalobce bude i nadále porušovat právní předpisy České republiky, bude pokračovat v cestě do Velké Británie a nebude dodržovat rozhodnutí policejních orgánů. Žalovaný tedy svůj závěr o naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v dostatečném rozsahu odůvodnil a jeho postup lze považovat za souladný se zákonem. Lze shrnout, že v daném případě existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, námitka je nedůvodná.
36. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce nejsou dány takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce přicestoval na území schengenského prostoru nelegálně za pomoci převaděče a následně se na území pohyboval bez platného pobytového oprávnění. Žalobce nemá k České republice žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby, složení finanční záruky nenabídl. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že nebyly naplněny podmínky, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
37. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně odůvodnil, proč došlo k naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a z jakých

důvodů nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, zabýval se individuální situací žalobce, posoudil konkrétní okolnosti případu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, srozumitelné, přezkoumatelné a splňuje požadavky na něj kladené platnou právní úpravou.

38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. prosince 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně

